

Arne Viste
Marknesringen 2
4052 RØYNEBERG

Sør-Vest politidistrikt

Unntatt offentlighet
Offl. § 13 1. ledd, jf. fvl. § 13 1. ledd nr. 1

Deres referanse:

Vår referanse:
21/167034 - 2

Dato:
02.12.2021

Begjæring om innsyn i politidistriktets praksisendring i 2011/2012 som førte til kriminalisering av ureturnerbare asylsøkere Arne Viste

Det vises til din mailhenvendelse av 22. november 2021.

Ved gjennomgang av journalførte dokumenter fra 2011 vedlegges omspurte dokumenter med hjemmel i offentleglova § 3.

Vi kan ikke kommentere artikkelen det henvises til fra Stavanger Aftenblad 27. september 2011.

For øvrig vises til Justis- og beredskapsministerens svar i Stortinget 26. november 2021 som tar opp i seg noe av det du tar opp i din mail.

For øvrig vises til svar fra Riksadvokaten den 4. november 2021 som også besvarer noe av det du tar opp.

På samme måte som Riksadvokaten i sitt ovennevnte brev gjør også Sør-Vest politidistrikt oppmerksom på at ytterligere henvendelser om samme tema blir lest, arkivert, men bare besvart etter en konkret vurdering.

Med hilsen

Leif Ole Topnes
Politiinspektør
Leder Felles enhet for utlending og forvaltning

Sør-Vest politidistrikt

Dokumentet er elektronisk godkjent uten signatur.

Dokumentet er elektronisk godkjent uten signatur. Vedlegg:

Returdirektivdokumenter

Tilleggsbev merarb utvisning

Sofie Sagland

Fra: Silja Pettersen
Sendt: 23.desember.2010 14:16
Til: Postmottak Politiet; Postmottak PU
Kopi: Ole Johan Strømman
Emne: Returdirektivet - ikrafttredelsesrundskriv og retningslinjer

eSecurePasted: -1

Hei

Se vedlagt brev fra Politidirektoratet, samt følgebrev fra Justisdepartementet med tre vedlegg i tilknytning til ikrafttredelse av endringer i utlendingsforskriften og utlendingsinternatforskriften og retningslinjer for fastsettelse av utreisefrist i vedtak etter utlendingsloven som følge av gjennomføring av Returdirektivet i norsk rett.

Forskriftsendringene/ikrafttredelsesrundskrivet og retningslinjene trer i kraft 24.12.2010.

Følgebrev
DD_Returdirektivet..

201003258_D1_V1.201003258_D1_V2.201003258_D1_V3.201003258_D1_V4.
doc (34 kB) docx (48 kB) doc (86 kB) doc (282 kB)

Med vennlig hilsen
Silja Pettersen

Utlendingsprosjektet
Politidirektoratet
e-post: Silja.Pettersen@politiet.no
tlf: 23 36 41 98
mobil: 909 24 090

201004627
- LOT 001

722

POLITIET

POLITIDIREKTORATET

Politiets utlendingsenhet
Politimestrene

Deres referanse

Vår referanse
2010/03258-5

Dato
23.12.2010

Ikrafttredelse av endringer i utlendingsforskriften og utlendingsinternatforskriften og retningslinjer for fastsettelse av utreisefrist i vedtak etter utlendingsloven.

Vedlagt følger oversendelsesbrev fra Justisdepartementet med:

- Ikrafttredelsesrundskriv G-17/2010 om endringer i utlendingsforskriften og utlendingsinternatforskriften som følge av gjennomføring av Returdirektivet i norsk rett (direktiv 2008/115/EF om felles standarder og prosedyrer i medlemsstatene for retur av tredjelandsborgere med ulovlig opphold), og
- Rundskriv G-15/2010 Retningslinjer for fastsettelse av utreisefrist i vedtak etter utlendingsloven som innebærer at utlendingen skal forlate riket.

Forskriftsendringene/ikrafttredelsesrundskrivet og retningslinjene trer i kraft 24.12.2010.

Med hilsen

Ole Johan Strømman
prosjektleder

Silja Pettersen
seniorrådgiver

Saksbehandler:
Silja Pettersen
Tlf: 23364198

Politidirektoratet

Post: Postboks 8051 Dep., 0031 Oslo
Besøk: Hammersborggata 12
Tlf: 23 36 41 00 Faks: 23 36 42 96
E-post: politidirektoratet@politiet.no

Org. nr.: 982 531 950 mva
Bankgiro: 7694.05.02388

FORSKRIFT OM ENDRING I UTLENDINGSFORSKRIFTEN OG UTLENDINGSINTERNATFORSKRIFTEN

Fastsatt av Justis- og politidepartementet 20. desember 2010 med hjemmel i lov 15. mai 2008 nr. 35 om utlendingers adgang til riket og deres opphold her (utlendingsloven) §§ 64, 90, 107 og 126, jf. delegeringsvedtak 9. oktober 2009 nr. 1260 og omorganiseringsvedtak 18. desember 2009 nr. 1582.

I

I forskrift 15. oktober 2009 nr. 1286 om utlendingers adgang til riket og deres opphold her (utlendingsforskriften) gjøres følgende endringer:

§ 12-4 annet ledd bokstav b skal lyde:

b) innehaveren utvises etter lovens § 66 *første ledd* bokstav f, § 67 første ledd bokstav e eller § 68 første ledd bokstav d,

§ 14-2 annet og tredje ledd skal lyde:

Innreiseforbud gitt i medhold av lovens § 66 første ledd bokstav a, d og annet ledd, kan gis for ett år, to år eller fem år. Innreiseforbudet kan likevel gis for mer enn fem år når offentlig orden eller grunnleggende nasjonale interesser gjør det nødvendig.

Som hovedregel skal innreiseforbudet *ikke gjøres varig* dersom utlendingen har barn i Norge som vedkommende i lengre tid har bodd fast sammen med eller har utøvd samvær med av et visst omfang, og utlendingen skal fortsette å bo sammen med eller videreføre samværet med barnet. Det kan legges vekt på om det også er utøvd samvær med barnet under gjennomføring av straff eller særreaksjon.

§ 14-2 nåværende tredje og fjerde ledd blir henholdsvis nytt fjerde og femte ledd.

§14-3 tredje ledd skal lyde:

Femårsfristen i lovens § 66 *første ledd* bokstav b, § 67 første ledd bokstav a og § 68 første ledd bokstav a og ettårsfristen i lovens § 67 første ledd bokstav b og § 68 første ledd bokstav b avbrytes når Utlendingsdirektoratet treffer vedtak om utvisning. Dersom utlendingen kan lastes for at vedtak ikke kan treffes innen fristen, avbrytes fristen når forhåndsvarsel om utvisning er meddelt.

§ 14-5 nytt tredje ledd skal lyde:

Forhåndsvarsel om utvisning med hjemmel i lovens § 66 annet ledd bokstav a kan gis samtidig med vedtak som fastsetter en frist for frivillig utreise i medhold av lovens § 90 sjette ledd.

§ 17-14 første ledd skal lyde:

Når det foreligger vedtak som innebærer at utlendingen må forlate riket, fastsettes frist for frivillig utreise, jf. lovens § 90 sjette ledd, av politiet, Utlendingsdirektoratet eller Utlendingsnemnda. Dersom en utlending ikke er gitt en frist for frivillig utreise av politiet, skal Utlendingsdirektoratet vurdere grunnlaget for denne beslutningen i tilknytning til sak om utvisning etter lovens § 66 annet ledd bokstav b. Tilsvarende skal Utlendingsnemnda vurdere grunnlaget for Utlendingsdirektoratets beslutning dersom Utlendingsdirektoratet ikke har gitt en frist for frivillig utreise, i tilknytning til at Utlendingsnemnda behandler klagesak om utvisning etter lovens § 66 annet ledd bokstav b.

Ny § 17-14a skal lyde:

§ 17-14a. *Plikten til å forlate riket*

Vedtak som innebærer at en utlending må forlate riket, jf. lovens § 90 sjette ledd, innebærer at utlendingen må forlate Schengenområdet, med mindre utlendingen har oppholdstillatelse eller annet grunnlag for opphold i et annet Schengenland.

Ny § 18-12a skal lyde:

Lovens § 107. Utlendingsinternat, jf. § 126

§ 18-12a. *Utlendinger som ikke plasseres i utlendingsinternat*
En utlending som pågripes og fengsles i medhold av lovens § 106 første ledd og som ikke plasseres i utlendingsinternat, skal som hovedregel holdes adskilt fra andre innsatte. Dette gjelder likevel ikke utlending som er utvist som følge av ilagt straff eller særreaksjon.

II

I forskrift av 23. desember 2009 om politiets utlendingsinternat (utlendingsinternatforskriften) gjøres følgende endringer:

§ 4 nytt tredje og fjerde ledd skal lyde:

Familier som er frihetsberøvet i påvente av uttransport, skal innkvarteres for seg, slik at de sikres tilstrekkelig privatliv. Det kan gjøres unntak når antallet utlendinger som skal returneres er uvanlig stort og legger en uforutsett stor byrde på kapasiteten til utlendingsinternatet.

Mindreårige skal ha mulighet for å delta i lek og fritidsaktiviteter som passer for barnets alder, og skal, avhengig av oppholdets lengde, ha tilgang til undervisning.

Ny § 18a skal lyde:

§ 18a. Besøk fra organisasjoner og organer

Organisasjoner og organer skal ha mulighet for å besøke utlendingsinternatet.

III

Endringene trer i kraft 24. desember 2010.

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG POLITIDEPARTEMENT

Rundskriv

Utlendingsdirektoratet
Utlendingsnemnda
Politidirektoratet
Arbeidsdepartementet
Utenriksdepartementet

Nr.
G-17/2010

Vår ref
201010587

Dato
23.12.2010

G-17/2010 Ikrafttredelse av endringer i utlendingsforskriften – gjennomføring av Europaparlaments- og Rådsdirektiv (EF) nr. 2008/115 (returdirektivet)

1. INNLEDNING

Justisdepartementet vedtok 20. desember 2010 endringer i forskrift 15. oktober 2009 nr. 1286 om utlendingers adgang til riket og deres opphold her (utlendingsforskriften) og forskrift av 23. desember 2009 om politiets utlendingsinternat (utlendingsinternatforskriften) som gjennomfører Europaparlaments- og Rådsdirektiv (EF) nr. 2008/115 (returdirektivet) i norsk rett. Endringsforskriften følger vedlagt.

Forslag til endringer i utlendingsforskriften og utlendingsinternatforskriften ble sendt på høring den 30. august 2010. Det kom inn svar fra 27 høringsinstanser, hvorav åtte hadde merknader til de foreslåtte endringene. Endringene som er vedtatt knytter seg til utlendingsforskriftens bestemmelser om utvisning, inneholder en tydeliggjøring av at en utlending som blir utvist fra riket også plikter å forlate Schengenområdet, gir bestemmelser om fastsettelse av utreisefrist og konsekvensene av at en slik frist ikke er gitt eller at fristen ikke er overholdt, i tillegg til en bestemmelse om fengsling i utlendingsrettslig sammenheng.

I Prop. 3 L (2010-2011) foreslo Justisdepartementet lovendringer for å gjennomføre returdirektivet i norsk rett. Endringene ble vedtatt av Stortinget den 17. desember og sanksjonert av Kongen samme dag. Endringene knyttet seg til frivillig retur, innreiseforbud, frihetsberøvelse, retur av enslige mindreårige, system for kontroll av tvangsreturer og lovfesting av hva som skal anses å utgjøre en fare for unndragelse.

2. UTLENDINGSFORSKRIFTEN § 14-2 NYTT ANNET LEDD

Bestemmelsen i § 14-2 annet ledd er ny og er inntatt som en følge av returdirektivet artikkel 11 (Innreiseforbud) og lovens § 71 annet ledd annet punktum som etter endring åpner for fastsettelse av ett års innreiseforbud.

§ 14-2 annet ledd *første punktum* fastsetter at innreiseforbud kan gis for ett år, to år eller fem år når grunnlaget for utvisningen er lovens § 66 første ledd bokstav a (brudd på utlendingsloven), § 66 første ledd bokstav d (gjennomføring av annet Schengenlands vedtak om bortvisning eller utvisning på grunn av brudd på det aktuelle lands regler om innreise og opphold) eller § 66 annet ledd (ikke har overholdt plikten til å forlate riket innen utreisefristen og tilfeller hvor det ikke er gitt en frist for frivillig utreise).

2.1 Nærmere om innreiseforbud med ett års varighet

Lovens § 71 annet ledd annet punktum innebærer at det kan gis et tidsbegrenset innreiseforbud på *ett år*, men ikke for et kortere tidsrom. Ettårsgrensen er derfor tatt inn i § 14-2 annet ledd første punktum som et alternativ til innreiseforbud på to år eller fem år. Dersom grunnlaget for utvisningen er hjemlet i andre bestemmelser enn de som fremgår av første punktum, kan det ikke gis ett års innreiseforbud. Departementet presiserer at ettårsgrensen ikke er tatt inn blant alternativene i forskriftens § 14-2 første ledd bokstavene a–c. To års innreiseforbud vil derfor fortsatt være den nedre grense for varigheten av innreiseforbudet i saker som ikke faller inn under § 14-2 annet ledd.

Verken loven eller forskriften regulerer nærmere når det bør gis innreiseforbud på ett år. Departementet viser til proposisjonen, hvor det fremgår at ettårsgrensen ble tatt inn i loven av rimelighetsgrunner fordi man ved gjennomføring av direktivet fikk en lavere terskel enn tidligere for å fatte vedtak om utvisning. En utlending kan nå utvises etter bare få dagers ulovlig opphold eller der en utreisefrist ikke gis. Som nevnt ovenfor, var den nedre terskel for innreiseforbudets varighet tidligere to år, jf. § 14-2 første ledd. Departementet presiserer at senking av varigheten til ett år ikke er tilsiktet å skulle gjelde i andre tilfeller enn direktivtilfellene. Utgangspunktet er derfor at det bare bør gis ett års innreiseforbud dersom alvorlighetsgraden av bruddet på lovens § 66 første ledd bokstav a, d og annet ledd ligger i det nedre sjikt, som for eksempel ved en kortvarig overtredelse av en utreisefrist. På den annen side, vil noen tilfeller av overtrådt utreisefrist være så lite graverende at også et innreiseforbud på ett år som hovedregel må anses som uforholdsmessig, selv om direktivet gir grunnlag for utvisning. Departementet legger til grunn at det som oftest må anses som uforholdsmessig å utvise en utlending i tilfeller hvor utlendingen er i en reell prosess for å ordne med frivillig retur til hjemlandet, men hvor fristen for frivillig retur oversettes på grunn av forhold ved prosessen som ligger utenfor utlendingens kontroll.

Som nevnt ovenfor, presiserer departementet at senking av varigheten på innreiseforbudet til ett år, ikke er tilsiktet å skulle gjelde i andre tilfeller enn direktivtilfellene. I saker hvor det i dag utvises for brudd på utlendingsloven, skal innreiseforbudet således fortsatt settes til to år eller lengre.

Utvising som følge av straffbare handlinger faller utenfor direktivets anvendelsesområde, og det vil i disse tilfellene fortsatt gjelde en nedre grense for illeggelse av innreiseforbud på to år etter forskriftens § 14-2 første ledd. Når det gjelder straff ilagt etter utlendingsloven § 108, vises det til pkt. 2.4 nedenfor.

2.2 Hovedregelen om maksimalt fem års utvisning

Direktivet artikkel 11 (2) fastsetter at varigheten av et innreiseforbud innenfor direktivets anvendelsesområde som hovedregel ikke skal overstige fem år. Det kan gjøres unntak (dvs. ilegges innreiseforbud på mer enn fem år) dersom tredjelandets borgeren representerer en alvorlig trussel mot offentlig orden, offentlig sikkerhet eller nasjonal sikkerhet. Det vises til pkt. 2.3 nedenfor om begrepet "offentlig orden".

Ut fra en fortolkning av direktivet artikkel 11 (2), jf. (1), gjelder femårsregelen ikke bare ved utvisning på grunn av at utreiseplikten ikke er overholdt, eller hvor det ikke er gitt noen frist for frivillig utreise, men også der utlendingen utvises i "andre tilfeller", herunder som følge av brudd på utlendingsloven etter lovens § 66 første ledd bokstav a.

Hovedregelen om en øvre grense på fem års innreiseforbud er tatt inn i forskriftens § 14-2 annet ledd første punktum. Femårsgrensen innebærer i utgangspunktet en oppmykning av dagens praksis, hvor det ofte gis varig innreiseforbud i tilfeller hvor utlendingen utvises for grove og/eller gjentatte brudd på utlendingsloven, ved vesentlige uriktige eller åpenbart villedende opplysninger eller unndragelse av gjennomføring av vedtak som innebærer at utlendingen skal forlate riket.

2.3 Unntak fra femårsgrensen når "offentlig orden" gjør det nødvendig

Direktivet artikkel 11 (2) og forskriftens § 14-2 annet ledd første punktum fastsetter, som nevnt ovenfor, en hovedregel om at innreiseforbudet ikke skal overstige fem år. Innreiseforbud på mer enn fem år kan imidlertid gis etter § 14-2 annet ledd *annet punktum* når offentlig orden eller grunnleggende nasjonale interesser gjør det nødvendig.

Direktivet fastsetter et krav om at utlendingen må representere "en alvorlig trussel mot offentlig orden". Dette er overført til norsk rett som "når offentlig orden gjør det nødvendig" for å samsvare bedre med de øvrige beviskrav i utlendingsloven. Det vises til Prop. 3 L (2010-2011) kapittel 6.5 (s. 30) om dette.

Det er ikke definert nærmere hva som ligger i begrepet "offentlig orden" i re-
turdirektivet. Departementet anser at en del av typetilfellene som kan danne
grunnlag for varig innreiseforbud etter UDIs rundskriv RS 2010-024,¹ ikke ale-
ne kan begrunne at utlendingen representerer en alvorlig trussel mot offentlig
orden. Det å oppgi falsk identitet vil eksempelvis alene ikke være nok til å gi va-
rig innreiseforbud ut fra hensynet til offentlig orden. Derimot kan nødvendig-
hetskravet knyttet til offentlig orden være oppfylt dersom utlendingen ikke sam-
arbeider om å klarlegge identiteten, slik at det fortsatt er knyttet tvil til hvem
vedkommende er. Utover dette må det i andre situasjoner hvor det er gitt falske
identitetsopplysninger, foretas en helhetsvurdering av om det er grunnlag
for varig utvisning. Ved denne vurderingen kan følgende forhold være av betyd-
ning:

- hvilke feil som heftet ved de tidligere opplysningene (fødselsdato, nasjonalitet, navn mv.)
- om utlendingen har operert med én eller flere uriktige identiteter
- hvilken betydning det har for saken at det er gitt feil opplysninger
- i hvilken grad utlendingen har samarbeidet om å avklare rett identitet.

Ved andre brudd på utlendingsloven enn oppgivelse av uriktige identitetsopplysninger må det vurderes konkret i praksis om vilkåret kan anses oppfylt.

2.4 Tilfeller hvor utlendingen er ilagt straff etter utlendingsloven § 108

Utlending som utvises som følge av straffbare forhold faller utenfor direktivets
anvendelsesområde, og vil dermed ikke være underlagt hovedregelen om mak-
simalt fem års innreiseforbud. Det følger av dette at heller ikke utlendinger som
er ilagt straff for brudd på utlendingsloven, i utgangspunktet er underlagt ho-
vedregelen om maksimalt fem års innreiseforbud, og at de dermed kan utvises
varig. Departementet anser imidlertid at brudd på utlendingsloven bør vurderes
likt, uavhengig av om utlendingen er ilagt straff for bruddet eller ikke. Praksis
for å ilegge straff kan variere mellom ulike politidistrikter, og rimelighets- og
likhetshensyn taler derfor for en slik løsning.

Departementet mener på denne bakgrunn at det skal være det underliggende
grunnlaget for utvisningen som er avgjørende for innreiseforbudets lengde i sli-
ke tilfeller og ikke om utlendingen er straffet eller ikke. Det skal derfor ikke utvi-
ses med varig innreiseforbud der utlendingen er straffet etter lovens § 108,
med mindre vilkårene i § 14-2 annet ledd annet punktum anses oppfylt.

3. UTLENDINGSFORSKRIFTEN § 14-2 NYTT TREDJE LEDD

Tidligere annet ledd i forskriftens § 14-2 er flyttet til tredje ledd som følge av at
det er innført et nytt annet ledd, jf. pkt. 2 ovenfor. Bestemmelsen fastsetter at
en utlending på nærmere vilkår som hovedregel ikke skal ilegges varig innreise-
forbud dersom vedkommende har barn i riket. Det nye tredje leddet viderefører

¹ RS 2010-024 Utvisning etter utlendingsloven §§ 66, 67 og 68 - brudd på utlendingsloven og/eller straffbare forhold

i all hovedsak tidligere annet ledd, men det gjort en endring for å harmonisere bestemmelsen med regelverket for øvrig, som følge av at loven nå gir adgang til å legge innreiseforbud på ett år. Bestemmelsen fastsatte tidligere en minstegrense på to års innreiseforbud ("to eller fem år"), mens den nå fastsetter at innreiseforbudet "ikke gjøres varig", for å kunne omfatte direktivets utvisningsgrunnlag. På samme måte som ellers, vil det bare være aktuelt å legge ett års innreiseforbud i tilfeller som er omfattet av forskriftens § 14-2 nytt annet ledd og hvor utvisning ikke vil være uforholdsmessig. Endringen i ordlyden er ikke ment å endre gjeldende praksis for øvrig i saker om utvisning av utlending med barn i riket.

4. UTLENDINGSFORSKRIFTEN § 14-5 NYTT TREDJE LEDD

Etter gjeldende praksis opprettes det ikke utvisningssak eller gis forhåndsvarsel om utvisning, før overtredelsen er begått og de objektive vilkårene for utvisning er oppfylt.

Direktivet artikkel 11 (1) bokstav b fastsetter at et returvedtak skal ledsages av et innreiseforbud dersom utreiseplikten ikke er overholdt. Lovens § 66 annet ledd bokstav a fastsetter derfor at en utlending uten oppholdstillatelse skal utvises (med mindre det vil være et uforholdsmessig tiltak) når utlendingen ikke har overholdt plikten til å forlate riket innen utreisefristen gitt i medhold av lovens § 90 sjette ledd.

Av hensyn til saksflyt og effektivitet i utlendingsforvaltningen er det i nytt tredje ledd i forskriftens § 14-5 innført adgang til å gi forhåndsvarsel om utvisning i det vedtaket som avslår en søknad om oppholdstillatelse og hvor det samtidig gis en frist for frivillig retur etter lovens § 90 sjette ledd. Departementet mener at forvaltningslovens krav til å redegjøre for hvilket brudd som er gjort, og hensynet til utlendingens rettsikkerhet, er tilstrekkelig ivaretatt ved at forhåndsvarselet angir en oversittet utreisefrist som grunnlag for utvisningen, selv om den faktiske overtredelsen ennå ikke har skjedd på det tidspunkt forhåndsvarselet gis.

I saker hvor det gis utsatt iverksettelse, kan det oppstå et stort tidssprik mellom forhåndsvarselet om utvisning gitt i UDIs avslag på søknaden og UNEs endelige avslag etter klagebehandlingen av saken. I slike tilfeller mener departementet det vil være mest hensiktsmessig at UNE forhåndsvarsler på nytt i det endelige vedtaket om at utlendingen vil bli utvist dersom fristen for frivillig utreise ikke blir overholdt. Det er derfor innført en bestemmelse i tredje ledd som gir adgang til dette.

Departementet gjør imidlertid oppmerksom på at UDI og UNE inntil videre ikke skal gi forhåndsvarsel som nevnt i tredje ledd, men at det skal forhåndsvarsles som i dag om utvisning etter at det objektive grunnlaget for utvisning foreligger. Dette skyldes at det er nødvendig å innføre nye IKT-systemer som kan fange opp når en utreisefrist er oversittet.

5. UTLENDINGSFORSKRIFTEN § 17-14

§ 17-14 første ledd *første punktum* er endret slik at politiet, i tillegg til UDI og UNE, gis en generell adgang til å fastsette en frist for utreise (gi en frist for frivillig retur).

Bestemmelsens annet og tredje punktum angir en særlig saksbehandlingsregel om forholdet mellom en beslutning om å ikke gi en frist for frivillig retur og utvisning. Når det gjelder hvilket organ som kan gi eller nekte en frist for frivillig utreise, viser departementet til at det er gitt egne retningslinjer i rundskriv G-15/2010.

Bakgrunnen for bestemmelsen i § 17-14 første ledd annet og tredje punktum er at en beslutning om å nekte en frist for frivillig utreise *skal* føre til utvisning. Som følge av at selve beslutningen ikke er et enkeltvedtak som kan påklages, jf. lovens § 90 sjuende ledd, er det viktig av hensyn til utlendingens rettssikkerhet å etablere en ordning hvor grunnlaget for beslutningen må vurderes selvstendig i sak om utvisning.

§ 17-14 første ledd annet punktum fastsetter at UDI skal vurdere grunnlaget for beslutningen om å ikke gi en frist for frivillig retur i tilknytning til sak om utvisning etter lovens § 66 annet ledd bokstav b når politiet ikke har gitt en utreisefrist. Tilsvarende gjelder UNE når det er UDI som har fattet beslutning om å ikke gi en frist for frivillig retur. UNE vil her måtte vurdere grunnlaget for beslutningen om å ikke gi en frist for utreise når utlendingen klager på vedtaket om utvisning. Selv om UNE i sin vurdering kommer til at utlendingen ikke skal utvises, innebærer imidlertid ikke dette at det gis noen ny frist for frivillig retur.

6. UTLENDINGSFORSKRIFTEN NY § 17-14A

Utlendingsforskriften § 17-14a presiserer at et vedtak som innebærer at en utlending må forlate riket, jf. utlendingsloven § 90 sjette ledd, innebærer at utlendingen må forlate hele Schengenområdet, med mindre utlendingen har oppholdstillatelse eller annet grunnlag for opphold i et annet Schengenland. Informasjonshensyn tilsier at det bør være tydelig for utlendingen hva plikten til å "forlate riket" innebærer.

7. UTLENDINGSFORSKRIFTEN NY § 18-12A

Formålet med bestemmelsen vil være å skille utlendinger som fengsles i medhold av utlendingsloven fra tunge kriminelle i ordinære fengsler.

I tråd med direktivet artikkel 2, kan det gjøres unntak for utlendinger som er utvist som følge av ilagt straff eller særreaksjon. Departementet gjør unntak for denne persongruppen. Det vil således være adgang til å plassere utlendinger som er utvist som følge av straff eller særreaksjon i ordinært fengsel sammen med andre innsatte. Departementet påpeker at utgangspunktet fremdeles vil være at samtlige utlendinger som fengsles etter utlendingsloven, som hovedregel skal plasseres i utlendingsinternat, jf. utlendingsloven § 107.

8. UTLENDINGSINTERNATFORSKRIFTEN § 4 NYTT TREDJE OG FJERDE LEDD

Bestemmelsen slår fast at familier som er frihetsberøvet i påvente av uttransport skal innkvarteres for seg, slik at de sikres tilstrekkelig privatliv. Bestemmelsene gjennomfører artikkel 17. Begrepet "familie" defineres ikke nærmere i direktivet. Artikkel 17 (1) om frihetsberøvelse gjelder familier med barn, mens artikkel 17 (2) utelukkende omtaler familie. Ut fra en kontekstuell fortolkning vil således direktivet artikkel 17 (2) også omfatte familier uten barn. Således vil også den norske bestemmelsen omfatte ektepar, registrerte partnere og samboere, i tillegg til foreldre med barn. Ved vurderingen av om et par faller inn under familiebegrepet, må det foretas en helhetsvurdering i det konkrete tilfellet. Det må imidlertid presiseres at det vil være frivillig å dele rom. Dersom den ene parten ikke ønsker å dele rom, så skal det ønsket respekteres.

I utlendingsinternatforskriften § 4 tredje ledd annet punktum åpnes det for å kunne gjøre unntak fra retten til samvær og eget rom. Unntaksbestemmelsen er forankret i direktivet artikkel 18, som åpner for at det kan gjøres unntak når antallet utlendinger som skal returneres er uvanlig stort og legger en uforutsett stor byrde på kapasiteten til utlendingsinternatet.

I tillegg etableres et nytt fjerde ledd i utlendingsinternatforskriften § 4, som slår fast at mindreårige skal ha mulighet for å delta i lek og i fritidsaktiviteter som passer for barnets alder, og at barnet, avhengig av oppholdets lengde, skal ha tilgang til undervisning. Bestemmelsen inntas for å tydeliggjøre de rettigheter direktivet oppstiller. I henhold til dagens praksis fengsles barn i veldig liten utstrekning. Dersom fengsling av mindreårig først skjer, er fengslingsperioden kort. Av denne grunn vil tilgang til undervisning ikke være av særlig praktisk betydning. Vi presiserer at eventuell undervisningen til andre enn de som har krav på det etter opplæringsloven, kan være en annen og enklere form for undervisning.

9. UTLENDINGSINTERNATFORSKRIFTEN NY § 18A

Bestemmelsen benytter begrepene organisasjoner og organer, som omfatter internasjonale og ikke-statlige organisasjoner og organer. Eksempler på organisasjoner og organer er Europarådet, FNs menneskerettsorganer, Amnesty International, NOAS og Juss-Buss. Utlendingsinternatet kan kreve at besøket er varslet på forhånd, og avklart med utlendingsinternatet. Det er altså ingen rett til uanmeldte besøk.

Med hilsen

Kenneth Baklund (e.f.)

fung. ekspedisjonssjef

berg

lingsdirektør

Cecilie Fjel-

fung. avde-

Vedlegg: Endringsforskriften

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG POLITIDEPARTEMENT

Rundskriv

Utlendingsdirektoratet
Utlendingsnemnda
Politidirektoratet
Politiets utlendingsenhet
Politimestrene

Nr.
G-15/2010

Vår ref
201010587

Dato
23.12.2010

G-15/2010 Retningslinjer for fastsettelse av utreisefrist i vedtak etter utlendingsloven som innebærer at utlendingen skal forlate riket

1. INNLEDNING

Direktiv 2008/115/EF (Returdirektivet) gjennomføres i norsk rett med virkning fra 24.12.2010.

Det følger av utlendingsloven § 90 sjette ledd første punktum at returvedtaket skal inneholde en passende frist for frivillig utreise. Returvedtaket er det vedtaket som fastslår at utlendingen har en plikt til å forlate riket. For utlendingsforvaltningen som helhet er det mest effektivt at fristen for frivillig utreise fastsettes samtidig med dette vedtaket. Dette betyr at det antallet dager en utlending får til å reise ut frivillig, skal gis samtidig med vedtaket (i vedtaket eller i eget følgeskriv), og at utlendingen skal underrettes om fristen samtidig med vedtaket.

Returdirektivet artikkel 11 (1) fastsetter at et returvedtak i visse tilfeller skal ledsages av et innreiseforbud, dvs. at det i visse tilfeller skal treffes et utvisningsvedtak. Artikkelen er implementert i utlendingsloven § 66 annet ledd, som lyder:

“Med mindre det vil være et uforholdsmessig tiltak [], skal en utlending uten oppholdstillatelse utvises

- a) når utlendingen ikke har overholdt plikten til å forlate riket innen utreisefristen [],

- b) når utlendingen ikke er gitt en frist for frivillig retur
- fordi det er fare for unndragelse [],
 - fordi en søknad er avslått som åpenbart grunnløs eller som følge av vesentlig uriktige eller åpenbart villedende opplysninger [], eller
 - fordi utlendingen er funnet å utgjøre en trussel mot offentlig orden eller grunnleggende nasjonale interesser []."

Utlendingsloven § 90 gir regler om iverksetting av vedtak truffet i medhold av utlendingsloven. Lovens § 90 første til femte ledd gir regler om på hvilket tidspunkt et vedtak tidligst kan iverksettes.

Av lovens § 90 sjette ledd første punktum fremgår at det vedtak som innebærer at en utlending må forlate riket, iverksettes ved at utlendingen pålegges å reise innen en fastsatt frist. Etter annet punktum skal fristen settes til mellom sju og tretti dager. Dersom det anses nødvendig, kan det settes en lengre frist. På gitte vilkår kan det settes en kortere frist enn sju dager eller unnlates å gi en frist for frivillig retur, jf. § 90 sjette ledd bokstav a-f.

Departementet gir gjennom dette rundskrivet nærmere retningslinjer om hvilket organ som skal beslutte om det skal gis en frist for frivillig utreise og hvilken frist som skal gis i de ulike sakstypene etter utlendingsloven.

2. HVILKEN ETAT SOM SKAL FASTSETTE UTREISEFRIST

Det følger av utlendingsforskriften § 17-14 første ledd første punktum at frist for frivillig utreise, jf. utlendingsloven § 90 sjette ledd, fastsettes av politiet, Utlendingsdirektoratet (UDI) eller Utlendingsnemnda (UNE).

Hovedregelen er at det organet som fatter vedtak i en sak etter utlendingsloven, skal vurdere om det skal gis en frist for frivillig utreise, og eventuelt lengden på en slik periode.

UDI fastsetter frist for frivillig utreise i alle utlendingssaker der UDI fatter vedtak i saken. Politiet fastsetter utreisefristen i bortvisningssaker der politiet har vedtaksmyndighet. UNE fastsetter en ny frist for frivillig utreise samtidig med det endelige vedtaket i saker der UNE er klageorgan og der det er gitt utsatt iverksettelse av vedtaket. Departementet viser til at UDI og UNE, til forskjell fra i dag, også skal fastsette frist for frivillig utreise i utvisningssaker dersom det er aktuelt å gi slik frist.

Politiets utlendingsenhet (PU) eller det lokale politidistriktet kan i enkeltsaker be om at UDI/UNE fastsetter en frist som ivaretar politiets behov.

Særskilte problemstillinger oppstår i tilfeller hvor det er aktuelt å nekte å gi frist for frivillig utreise i forbindelse med at UNE fatter vedtak i klagesaken. Dersom UNE skulle nekte å gi frist for frivillig retur med grunnlag i § 90 sjette ledd bokstavene a-c, ville det kunne være uheldig ut fra hensynet til en toinstansbehandling av et eventuelt utvisningsvedtak. Det vises til at unnlatelse av å sette en

frist for frivillig utreise etter § 90 sjette ledd bokstav a–c, vil medføre at utlendingen skal utvises (med mindre det vil være uforholdsmessig), jf. lovens § 66 annet ledd. Det ville i så fall ha vært UDI som skulle fatte utvisningsvedtak i førsteinstans, med UNE som klageinstans. Ved en eventuell klage over utvisningsvedtaket ville UNE dermed bli klageinstans over UDIs utvisningsvedtak, samtidig som UNE selv allerede hadde tatt stilling til det objektive grunnlaget for utvisningen (nemlig unnlatelse av å sette frist for frivillig utreise) før de mottok klagesaken.

Etter dagens praksis er det i første rekke bare i saker hvor det er fare for unndragelse at det pålegges retur umiddelbart når utlendingen har hatt utsatt iverksettelse i klageomgangen, og dette skjer da som oftest i saker hvor det kan være aktuelt å benytte frihetsberøvelse. Departementet mener derfor at det inntil videre fremstår som mest hensiktsmessig å videreføre dagens praksis på dette området. Det betyr at UNE ikke bør nekte å gi frist for frivillig retur i saker hvor utlendingen har utsatt iverksettelse, men at UNE i enkeltsaker hvor det foreligger unndragelsesfare eller hvor utlendingen utgjør en trussel mot offentlig orden eller grunnleggende nasjonale interesser (§ 90 sjette ledd bokstav a og c), vil kunne overlate til PU eller det aktuelle politidistriktet å fastsette eller nekte å gi frist for frivillig retur, samt å underrette utlendingen om vedtaket. Dersom politiet nekter å gi frist for frivillig retur etter § 90 sjette ledd bokstav a eller c, skal det samtidig opprettes utvisningssak som oversendes UDI for behandling.

I saker som faller inn under § 90 sjette ledd bokstav b (en søknad er avslått som åpenbart grunnløs eller som følge av vesentlig uriktige eller åpenbart villedende opplysninger), følger det av det som er sagt ovenfor at det ikke er aktuelt for UNE å vurdere om det bør nektes å gi frist for frivillig retur så lenge utlendingen har hatt utsatt iverksettelse i forbindelse med saksbehandlingen i UNE. Fordi en vurdering etter § 90 sjette ledd bokstav b forutsetter at man går inn i substansen i det vedtaket som er truffet av UNE, anser departementet at heller ikke politiet bør kunne nekte å gi en frist for frivillig retur i slike tilfeller.

3. HOVEDREGEL OM LENGDEN PÅ FRISTEN FOR FRIVILLIG UTREISE

Etter direktivet artikkel 7 (1) er hovedregelen at utlendinger uten lovlig opphold skal gis en passende frist for frivillig utreise. Retur basert på frivillighet er fordelaktig for utlendingen selv og mindre byrdefullt for utlendingsmyndighetene.

Utreisefristen skal som hovedregel settes til mellom sju og tretti dager, jf. § 90 sjette ledd annet punktum. For å sikre likebehandling, anser departementet at fristen som hovedregel bør fastsettes slik at utlendingen i praksis får en reell treukersfrist til å forberede en ordnet og frivillig utreise. Der det uttrykkelig gis en treukersfrist, regnes derfor fristen fra det tidspunkt utlendingen ble underrettet om vedtaket, eller alternativt fra det tidspunkt utlendingen burde ha skaffet seg kjennskap til vedtaket, jf. forvaltningsloven § 29 annet ledd første punk-

tum. Utreisefristen blir således sammenfallende med klagefristen, jf. forvaltningsloven § 29 første ledd.

Vedtaksorganet kan gi nærmere retningslinjer for når det kan fastsettes en kortere eller lengre frist enn tre uker. Fristen kan settes til mellom sju og tretti dager, jf. lovens § 90 sjette ledd annet punktum.

Tilsvarende kan vedtaksorganet gi retningslinjer for når det kan fastsettes en lengre utreisefrist enn tretti dager (jf. punkt 4), eller en kortere utreisefrist enn sju dager og når det kan unnlates å sette en utreisefrist (jf. punkt 5).

Hvis en utvisningssak behandles i forbindelse med en annen utlendingssak, bør det så langt mulig settes en felles frist for utreise i begge sakene.

4. UTVIDET ELLER FORLENGET UTREISEFRIST

Det følger av utlendingsloven § 90 sjette ledd tredje punktum at det kan settes en lengre utreisefrist enn tretti dager dersom det anses nødvendig (utvidet utreisefrist). Politiet kan videre forlenge en allerede fastsatt utreisefrist (forlenget utreisefrist).

Vedtaksorganet skal ut fra de opplysninger som foreligger på vedtakstidspunktet, vurdere om det er nødvendig å gi en utvidet utreisefrist. Videre kan politiet, med ansvar for utreisekontroll, vurdere om det er nødvendig at en allerede fastsatt utreisefrist forlenges.

Adgangen til å gi en utvidet utreisefrist skal være snever, og forlengelse av en allerede fastsatt frist bør bare gis dersom det foreligger særlige grunner. Det følger av returdirektivet artikkel 7 (2) at det ved vurderingen skal tas hensyn til de spesifikke omstendighetene i saken. Ved vurderingen av om utreisefristen skal forlenges vil for eksempel oppholdets lengde, barn i skole og andre familiemessige eller sosiale bånd være av betydning. Det må vurderes konkret i hver sak om slike forhold kan tilsa at fristen bør forlenges. Departementet understreker at en frist på tretti dager som hovedregel må anses som en tilstrekkelig frist for en ordnet og frivillig utreise, også for barnefamilier og utlendinger som har familiær tilknytning til Norge.

Departementet mener det ikke er hensiktsmessig å gi en øvre grense for hvor ofte eller lenge en utreisefrist kan forlenges. Dette må vurderes konkret i hver sak ut fra hva som anføres og hva som kan anses nødvendig.

I tilfeller hvor utlendingen er i en reell prosess for å ordne med frivillig retur til hjemlandet, men hvor prosessen, på grunn av forhold som ligger utenfor utlendingskontroll, vil ta lengre tid enn den fastsatte perioden for frivillig retur, kan det enten besluttas å forlenge perioden for frivillig retur eller unnlates å treffe vedtak om utvisning ut fra at dette eventuelt fremstår som uforholdsmessig. De nærmere avveininger må her foretas i praksis. Departementet legger til grunn at den mest hensiktsmessige løsningen vil være at utreisefristen

fastholdes, men at det ikke treffes vedtak om utvisning dersom et slikt vedtak fremstår som uforholdsmessig, fremfor at det besluttes å forlenge perioden for frivillig retur.

5. TILFELLER HVOR DET KAN SETTES KORTERE FRIST ENN SJU DAGER ELLER HVOR DET KAN UNNLATES Å SETTES FRIST FOR FRIVILLIG UTREISE

I visse tilfeller kan det settes en kortere utreisefrist enn sju dager eller unnlates å gi en frist for frivillig utreise. Utlendingsloven § 90 sjette ledd bokstav a–f fastsetter i hvilke situasjoner dette kan skje. Det vises også til direktivets bestemmelse om dette i artikkel 7 (4).

5.1 Nærmere om skjønnsvurderingen etter lovens § 90 sjette ledd bokstav a–f

Oppregningen i bokstav a–f i § 90 sjette ledd angir når det *kan* settes kortere utreisefrist eller unnlates å gi utreisefrist. Departementet gir i det følgende retningslinjer for skjønnet.

A. Tilfeller hvor det ikke skal gis frist for frivillig utreise

Det skal ikke gis frist for frivillig retur i følgende tilfeller:

- Saker hvor utlendingen er omfattet av utlendingsloven § 32 første ledd bokstav b (såkalte Dublinsaker), jf. lovens § 90 sjette ledd bokstav d.
- Saker hvor utlendingen bortvises eller utvises ved Schengenyttergrensen, jf. lovens § 90 sjette ledd bokstav e.
- Saker hvor utlendingen utvises etter utlendingsloven § 66 annet ledd bokstav a (som følge av at vedkommende har oversittet en utreisefrist), jf. lovens § 90 sjette ledd bokstav f.

B. Tilfeller hvor det må vurderes konkret

I følgende tilfeller må det vurderes konkret om det skal gis frist for frivillig retur, eventuelt om det skal gis kortere frist enn sju dager:

- Saker hvor det foreligger unndragelsesfare, jf. lovens § 90 sjette ledd bokstav a. Bestemmelsen henviser til lovens § 106 a, som fastsetter at det skal vurderes konkret i hvert enkelt tilfelle om det foreligger fare for unndragelse. Unndragelsesfaren baseres etter § 106 a på personlige og objektivt konstaterbare forhold hos utlendingen. Det skal foretas en totalvurdering, hvor det blant annet kan legges vekt på omstendigheter som er nevnt i bokstav a–j. Oppregningen av omstendigheter er ikke uttømmende. Også andre forhold kan ha betydning ved totalvurderingen. Det må foreligge sannsynlighetsovervekt for at det foreligger en fare for unndragelse etter § 90 sjette ledd bokstav a. Vurderingen av om det foreligger unndragelsesfare skal foretas på bakgrunn av de opplysninger som er kjent på vedtakstidspunktet.
- Saker hvor en søknad er avslått som åpenbart grunnløs eller som følge av vesentlig uriktige eller åpenbart villedende opplysninger, jf. lovens § 90 sjette ledd bokstav b. Som det følger av pkt. 2 ovenfor, så vil ikke UNE nekte å gi en frist for frivillig retur på dette grunnlaget i forbindelse med klagesaks-

behandlingen, så dette alternativet vil bare være aktuelt i forbindelse med at søknaden blir avslått i UDI.

- Saker hvor utlendingen er funnet å utgjøre en trussel mot offentlig orden eller grunnleggende nasjonale interesser, jf. lovens § 90 sjette ledd bokstav c.
- Saker hvor utlendingen er utvist på grunn av straffbare forhold, jf. lovens § 90 sjette ledd bokstav f.

5.2 Nærmere om hvilken etat som foretar vurderingen

Det vises til pkt. 2 ovenfor, hvor det omtales hvilken etat som skal fastsette utreisefrist. I det følgende omtales nærmere hvilken etat som kan unnlate å gi utreisefrist eller eventuelt å fastsette en kortere utreisefrist enn sju dager.

I saker hvor *politiet* fatter vedtak i en sak etter utlendingsloven (bortvisningssaker), foretar politiet vurderingen av om vilkårene i § 90 sjette ledd bokstav a–f er oppfylt, og om det skal settes en kortere utreisefrist eller unnlates å settes en utreisefrist.

Tilsvarende vurderer *UDI* om vilkårene er oppfylt og om det skal settes utreisefrist eller ikke (eventuelt en kortere utreisefrist) i saker hvor UDI fatter vedtak.

I alle saker hvor *UNE* fatter vedtak i en sak etter utlendingsloven, kan nemnda fastsette at det skal gis en *kortere utreisefrist* enn sju dager i henhold til lovens § 90 sjette ledd bokstav a–f.

Det vises til det som er sagt i punkt 2 om at UNE ikke bør nekte å gi en frist for frivillig retur i de tilfeller som er nevnt i § 90 sjette ledd bokstavene a til c, men eventuelt overlate til politiet å vurdere spørsmålet i de saker hvor det kan være aktuelt at § 90 sjette ledd bokstav a eller c kan komme til anvendelse.

I andre saker enn de forannevnte – dvs. i saker etter lovens § 90 sjette ledd *bokstav d–f* – kan UNE unnlate å fastsette en utreisefrist i alle saker hvor UNE har vedtakskompetanse.

6. UNDERRETNING OM VEDTAKET OG REGISTRERINGEN AV DATO FOR UTREISEFRISTEN

Utgangspunktet er at det er det vedtaksorganet som gir eller nekter å gi en frist for frivillig utreise, som skal underrette utlendingen om vedtaket og om den utreisefrist som er gitt.

Hvis utlendingen ikke er representert ved advokat eller fullmektig og ikke har kjent adresse, kan imidlertid UDI og UNE overlate til PU i asylsaker, og politidistriktet i øvrige saker, å underrette utlendingen om vedtaket når utlendingen påtreffes. Også ellers kan UDI og UNE overlate til PU eller det aktuelle politidistriktet å underrette utlendingen om vedtaket dersom helt særskilte forhold gjør det hensiktsmessig. Når UDI/UNE ikke selv underretter utlendingen om vedta-

ket og fristen, må UDI/UNE anmerke i DUF at underretning ikke er gitt og at utreisefristen ikke er registrert.

Det skal alltid gis melding om vedtaket og utreisefristen til PU i asylsaker og til politidistriktet i øvrige saker.

Utreisefristen skal registreres i DUF. Den etat som underretter om vedtaket, foretar slik registrering.

Utlendingen må gis informasjon om at eventuelle spørsmål eller anmodninger knyttet til forlengelse av utreisefristen eller effektivisering av vedtaket, skal rettes til PU i asylsaker og til det aktuelle politidistriktet i øvrige saker.

PU eller politidistriktet avgjør om det er grunnlag for å etterkomme en anmodning om forlengelse av en fastsatt utreisefrist, eller om en slik anmodning må anses som en omgjøringsanmodning av det vedtaket som ga grunnlag for fastsettelse av utreisefristen og som UDI eller UNE må ta stilling til.

7. POLITIETS ADGANG TIL Å IVERKSETTE VEDTAKET FØR PERIODEN FOR FRIVILLIG UTREISE ER UTLØPT

Det følger av utlendingsloven § 90 sjuende ledd at politiet kan uttransportere utlendingen før fristen for frivillig utreise er utløpt, dersom faktum i saken er endret og omstendighetene tilsier at det foreligger fare for at utlendingen vil unndra seg iverksettingen av vedtaket, jf. utlendingsloven § 106 a.

Dersom politiet uttransporterer en utlending før fristen for frivillig utreise er utløpt, er det ikke hjemmel for å utvise utlendingen. Det skal derfor ikke opprettes utvisningssak i slike tilfeller.

8. BESLUTNINGER KNYTTET TIL FRIST FOR FRIVILLIG UTREISE KAN IKKE PÅKLAGES

Etter lovens § 90 sjuende ledd siste punktum regnes beslutninger som gjelder iverksetting av vedtak ikke som enkeltvedtak etter forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav b. Beslutninger om utreisefrist anses å være prosessledende slik at det ikke er klagerett over beslutningen etter forvaltningslovens bestemmelser. En beslutning om ikke å gi en frist for frivillig retur eller ikke å forlenge fristen for frivillig utreise kan følgelig ikke påklages. Det følger imidlertid av utlendingsforskriften § 17-14 annet punktum at dersom en utlending er nektet en frist for frivillig utreise av politiet, skal UDI vurdere grunnlaget for denne beslutningen i tilknytning til sak om utvisning etter utlendingslovens § 66 annet ledd bokstav b. Tilsvarende skal UNE, etter tredje punktum, vurdere grunnlaget for UDIs beslutning i tilknytning til klagesak om utvisning i medhold av utlendingslovens § 66 annet ledd bokstav b.

9. IKRAFTTREDELSE

Rundskrivet trer i kraft 24.12.2010. Samtidig oppheves rundskriv G-04/2010.

Med hilsen

Kenneth Baklund (e.f.)
fung. ekspedisjonssjef

Cecilie Fjelberg
fung. avdelingsdirektør

Kopi: Advokatforeningen, NOAS

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG POLITIDEPARTEMENT

Utlendingsdirektoratet; Postboks 8108 Dep; 0032
OSLO
Utlendingsnemnda; Postboks 8165; 0034 OSLO
Politidirektoratet; Postboks 8051 Dep; 0031 OSLO
Politiets utlendingsenhet; Postboks 8102 Dep; 0032
OSLO
Politimestrene

Deres ref.

Vår ref.
201010587-

Dato
23.12.2010

Ikrafttredelse av endringer i utlendingsforskriften og utlendingsinternatforskriften og retningslinjer for fastsettelse av utreisefrist i vedtak etter utlendingsloven

1. Endringer i utlendingsforskriften og utlendingsinternatforskriften

Vedlagt følger ikrafttredelsesrundskriv G-17/2010 om endringer i utlendingsforskriften og utlendingsinternatforskriften som følge av gjennomføring av Returdirektivet i norsk rett (direktiv 2008/115/EF om felles standarder og prosedyrer i medlemsstatene for retur av tredjelandsborgere med ulovlig opphold).

Endringene i forskriftsbestemmelsene trer i kraft 24. desember 2010.

2. Retningslinjer for fastsettelse av utreisefrist

Videre vedlegges rundskriv G-15/2010 som gir retningslinjer for fastsettelse av utreisefrist i vedtak etter utlendingsloven som innebærer at utlendingen skal forlate riket.

Retningslinjene gjelder fra 24. desember 2010. Samtidig oppheves Justisdepartementets rundskriv G-04/2010.

Med hilsen

Kenneth Baklund (e.f)
fung. Ekspedisjonssjef

Cecilie Fjelberg
fung. avdelingsdirektør

Vedlegg 2

Postadresse
Postboks 8005
Dep
0030 Oslo

Kontoradresse
Akersg. 59

Telefon - sentralbord
22 24 90 90
Org. nr.: 972 417 831

Innvandringsavdelingen
Telefaks
22 24 95 48

Saksbehandler

Kopi:
Den norske advokatforening
Norsk Organisasjon for Asylsøkere

Sofie Sagland

Fra: Johannes Ivar Aune
Sendt: 15.april.2011 14:45
Til: Postmottak Politiet; Postmottak PU
Kopi: Vidar Hjalmar Sandem; Ole Johan Strømman
Emne: Gjennomføring av returdirektivet i politiet - tilleggsbevilgning

Vi viser til vedlagte brev fra Politidirektoratet av 6. april 2011 om tilleggsbevilgning for gjennomføring av returdirektivet i politiet (Europaparlamentets- og rådsdirektiv 2008/115/EF av 16. desember 2008 om felles standarder og prosedyrer i medlemsstatene for retur av tredjelandsborgere med ulovlig opphold).

Brevet sendes kun elektronisk.

Med hilsen

Johannes Aune
politiinspektør
Utlendingsprosjektet
Politidirektoratet
Telefon 23364146
Mobil 99284231
E-post: johannes.aune@politiet.no

1052201468-11-20
1100293-15.pdf...

201004627-2
LOT007 722

POLITIET

POLITIDIREKTORATET

Politidistriktene
Politiets utlendingsenhet

Deres referanse

Vår referanse
2011/00293-15 113

Dato
06.04.2011

Gjennomføring av returdirektivet i politiet - tilleggsbevilgning

Prop. 3 L Endringer i utlendingsloven (gjennomføring av returdirektivet), sier at politiet vil få økt arbeidsmengde som følge av oppgaven som forberedende organ i utvisningssaker. Det er beregnet en økning i saksmengden på 750 saker og departementet anslår at dette vil innebære en økning på om lag 2,2 mill. kroner i politiets utgifter. Direktivet vil på noen områder føre til en strengere utvisningspraksis. Dette medfører at det vil bli fattet flere utvisningsvedtak. Etter dagens praksis skal det vurderes å utvise utlendinger som har oversittet en utreisefrist med mer enn en måned.

Som følge av direktivet, skal det opprettes utvisningssak ut fra de gitte retningslinjene når en utreisefrist ikke er overholdt. I tillegg skal det på samme måte opprettes utvisningssak når utlendingen ikke er gitt en periode for frivillig retur. Økningen av saksmengden er et anslag siden det ikke er tilgjengelig statistikk som med sikkerhet kan fastslå hva økningen i antall utvisningssaker vil bli som en direkte følge av gjennomføringen av returdirektivet.

Totalsummen på 2,2 mill. kroner er fordelt ved hjelp av tre fordelingsnøkler:

1. Fürst&Høverstad-modellen er benyttet for å fordele 50 prosent av totalbeløpet. Dette sikrer en objektiv, rettferdig fordeling.
2. Av de resterende 50 prosent er $\frac{3}{4}$ fordelt i forhold til gjennomsnittlig antall utvisningssaker i perioden 2003-2010. Dette sikrer at man tildeler mest penger til de distriktene og særorgan som har hatt volum i antall saker.
3. De gjenstående 25 prosent av den andre halvparten er fordelt proporsjonalt med avviket mellom gjennomsnittsperioden og siste års innsats. Dette sikrer at de distrikt og særorgan som har hatt en økning i antall utvisningssaker i 2010 og som forventes å holde dette nivået fremover, vil få kompensasjon for merarbeidet.

Tabellen viser totaltildelingen:

Utvisningssaker	Sum tildeling
Politiets utlendingsenhet	192 766
Agder politidistrikt	88 121

Politidirektoratet

Post: Postboks 8051 Dep., 0031 Oslo
Besøk: Hammersborggata 12
Tlf: 23 36 41 00 Faks: 23 36 42 96
E-post: politidirektoratet@politiet.no

Org. nr.: 982 531 950 mva
Bankgiro: 7694.05.02388

Asker og Bærum politidistrikt	66 706
Follo politidistrikt	39 010
Gudbrandsdal politidistrikt	17 345
Haugaland og Sunnhordland politidistrikt	30 236
Hedmark politidistrikt	49 180
Helgeland politidistrikt	18 487
Hordaland politidistrikt	132 071
Midtre Hålogaland politidistrikt	27 103
Nordmøre og Romsdal politidistrikt	23 108
Nordre Buskerud politidistrikt	22 755
Nord-Trøndelag politidistrikt	35 195
Oslo politidistrikt	598 981
Rogaland politidistrikt	144 040
Romerike politidistrikt	142 369
Salten politidistrikt	21 179
Sogn og Fjordane politidistrikt	24 004
Sunnmøre politidistrikt	25 061
Søndre Buskerud politidistrikt	78 550
Sør-Trøndelag politidistrikt	72 475
Telemark politidistrikt	54 324
Troms politidistrikt	40 811
Vestfinnmark politidistrikt	15 987
Vestfold politidistrikt	82 586
Vestoppland politidistrikt	31 377
Østfinnmark politidistrikt	17 677
Østfold politidistrikt	108 626
Sum	2 200 131

Tilleggsbevilgningen er bevilget på kap. 440, post 01. Oslo politidistrikt gis således en belastningsfullmakt pålydende beløpet i skjemaet ovenfor. Bevilgningen legges sentralt inn i Exie slik at virksomhetens ramme økes tilsvarende.

Med hilsen

Otto Stærk
assisterende politidirektør

Ole Johan Strømman
prosjektleder

Saksbehandler:
Johannes Aune
Tlf: 23 36 41 46